

Mélyállam Magyarországon

2024 november 25. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A demokrácia nem az erőcsoportok hiánya, hanem az azok közötti egyensúly.

Gyurcsány Ferenc az országglása idején egyszer azt találta mondani, hogy a Fidesz árnyékállamot épít, Medgyessy Péter meg azt tanácsolta a jobboldalnak, hogy ha médiát akar, akkor vegyen magának. Mindkét kijelentés

elkövet?je tudatában volt annak, hogy a megnevezett pozíciókat akkoriban, az ezredforduló után, teljes egészében az MSZP és az SZDSZ birtokolta, amit meg nem, azokat olyan pénzügyi és gazdasági körök, illetve titkosszolgálatok, amelyek remek kapcsolatot áptak a baloldallal, a kormánypártokkal és persze a liberális értelmiséggel.

Ekkoriban még nem használtuk az árnyékállam fogalmát, hálózatokra gondoltunk, amikor a diktatúrából örökölt kapcsolatrendszerekre hivatkoztunk. Az különösen gyönyör? ebben az egészben, hogy az akkori balliberális kormánypártok és a támogató elitjük külföldi kapcsolatrendszereinek a jelent?s részét is a diktatúra hálózataitól örökölte, nemcsak a keletieket, hanem a nyugatiakat is.

A 2010 el?tti baloldali kormányok posztszovjet bekötöttségér?l máig nem illik beszélni, pedig ez a kapcsolat csak Gyurcsány alatt gyengült meg jelent?sen, ezt magyarázza ma úgy Ferenc, hogy Putyin megváltozott, és ?k Klárával kiserettek bel?le.

Mindenesetre az biztos, hogy a szovjet ügynökök – akik nem álltak már át részben-egészben a nyolcvanas években, mint az impexes b?nöz?i csoportok, amelyek a magyar gazdaság er?forrásait már a privatizáció el?tt is nagyüzemben megcsapolták – legkés?bb a rendszerváltás idején kénytelenek voltak a másik irányba is elkötelez?dni vagy legalábbis bejelentkezni.

A hazai kommunista politikai elit potens része, akik rendelkeztek azokkal a képességekkel, amelyek a nómenklatúrában való el?rejutáshoz és a gazdagodáshoz szükségesek voltak, szinte automatikusan, szociológiai szükségszer?ségek mentén hozták létre a saját hálózataikat, kapcsolati t?kéjüket és áptak kapcsolatot a szovjet állam különböz?, ide telepített szervezeteivel.

Ma sem mindegy például, hogy egy magyar állampolgár a CIA-nak vagy a külügyminisztériumnak, vagy valamelyik nagy amerikai vállalatnak dolgozik. Ezek a hálózatok belel?gnak egymásba, de sokszor eltér? érdekek mentén mozognak.

Mindezzel azt akarom mondani, teljesen természetes, hogy a magyar balliberális politikai és gazdasági, illetve kulturális és tudományos elit vonatkozó részei mint hálózatok és a Horn–Medgyessy–Gyurcsány–Bajnai-kormányok mögött álló csoportjai egyszer?en nem is tekinthet?k – már a keletkezésük módja alapján sem – hazai mélyállami struktúráknak, mert szinte sohasem képviseltek hazai gyöker? érdekeket, még részérdekeket is csak ritkán. Ezek inkább külföldi kijáró szerepet töltek be a gazdaságban és a kultúrában is, mint ideológiai közvetít?k (liberalizmus, woke).

Tehát beavatkozó egységekr?l van szó, amelyeknek sok szörny?séggel kellene elszámolniuk – a rablóprivatizációval, a magyar pénzügyi rendszer 2010-ig tartó kiszipolyozásával, a liberális kultúrfölény fenntartásával és persze sok-sok választási beavatkozással. Közrem?ködésükért lopási lehet?séget kaptak.

Az értelmiségi és kulturális elit volt az, amelyet közvetlenül fizettek ki külföldr?l. És persze mindenben támogatták ?ket a nyilvánosságban, hogy az egyetemeken és a kultúrában szinte az összes pozíciót megszerezzék és megtartsák.

A mélyállam lényege az is, hogy minden törvényes változás idején képes meg?rizni az integritását. A rendszerváltás során a diktatúra struktúrái minden apparátusban – a szakértelem álcája alatt – átmentették magukat, az egyetemi értelmiség és persze a sajtó lelkes támogatásával. Talán az sem nagy túlzás, ha azt mondjuk, hogy

Magyarországon 2010-ig a diktatúra mélyállama nemcsak hogy tovább létezett, hanem gyakorlatilag politikai szerepl?ként a felszíni struktúrákat is meghatározta, nem egyszer?en befolyásolta a kormánypártokat, hanem azok általa alakított pártok voltak.

Az MSZP bel? viszonyaiban ez úgy jelent meg, hogy a párt szinte sohasem volt képes az aktuális kihívásoknak megfele? önálló politikát csinálni, nem hozott döntéseket, csak képviselte azt, amit parancsba kapott. Az MSZP, a baloldal csak a kommunikációs máz volt ezeken.

Húsz évvel ezel?tt még a baloldali szavazók sem fogadták volna el azt, tehát még be kellett ?ket csapni, de már elég, amit ma az ellenzék mond, miszerint nincs magyar érdek, csak az az érdek van, amit kívülr?l meghatározhatnak nekünk.

Talán úgy kell elképzelnünk a csak a diktatúra mélyállamának továbbélését szolgáló rendszer kudarcát, hogy egyrészt a generációváltások nem zajlottak zökkenőmentesen, továbbá nagyon rosszul kormányoztak, a minimális játéktérrel sem voltak képesek kihasználni. Aztán túl sok új részérdeket erőtlenített be a rendszerbe, ami egyszerűen szétzilálta a korábbi megegyezéseket, nem voltak már képesek olyan kompromisszumokat kötni, amelyek megelőzték volna az olyan rájuk kényszerített hatalmi lépéseket, amelyek teljesen ellehetetlenítették a kormányzást. Káosz és szabadrablás vezetett el 2010-hez, az utolsó években a kormányzás már szempont sem volt.

Fontos megjegyezni, hogy

a klasszikus amerikai mélyállam sokáig nemzeti jellegű volt, csak az utolsó két évtizedében váltott az ideológiájában a nemzeti kapitalizmusról a legrosszabb liberalizmusra. Az amerikai mélyállamot felzabálta a woke-ideológia és az értelmetlen részérdekekkel való foglalkozás, és ez ugyanúgy tragikus kormányzáshoz és választási vereségekhez vezetett, mint nálunk 2010-ben.

Amikor egy állami finanszírozású egyetem oktatója, amely egyébként annyira híres ideológiai elkötelezettségű, mint mondjuk a Harvard Amerikában, egy kormányzati politikus tudományos tevékenységének adminisztratív akadályozását sürgeti, azt a meggyőződését teszi nyilvánvalóvá, hogy az állam végül is nem ura önmagának, a neki nem tetsző politikusok másodrendű állampolgárok, ahogy a szavazók is. Nálunk is, mint Amerikában is, a rejtőzködő struktúrák alapvetően érdekorientált képviselői alaposan bevásárolnak ideológiai alapon minden más társadalmi alrendszerben is, és támadják az autonóm állam minden olyan képviselőjét, aki nem az ő emberük.

Az értelmiség nagy része eleve olyan közegben szocializálódik, amely ideológiailag és kapcsolatrendszerében teljesen egynemű, sok művész és értelmiségi nem is tudja, képtelen észrevenni, hogy a szélsőliberális soft power lelkes szakmunkása. Megvan ennek a pszichológiája, mint minden olyan érdekalapú elkötelezettségnek, ami egyébként olyan ideológiai alapon áll, amely semmiféle valóságosba nem kapaszkodik.

Jogos kérdés, hogy a csak Gyurcsány fejében létező fideszes árnyékállamból megvalósult-e valami?

Ebben a megközelítésben

a 2010 utáni kormányzás nem más, mint a most már teljesen külföldre bekötött balliberális mélyállam nemzeti alternatívájának megteremtése. Vagyis az államtól elorzott hatalmi jogosítványok visszavétele. Az ellenzéki mélyállam defenzívában van, és a léte elleni támadásként él meg minden olyan kormányzati tevékenységet, amely a forrásait csökkenti, illetve kétségbe vonja az ideológiai örököseit.

A magyar ellenzék azért nem képes sikerrel politizálni, mert soha nem a magyar társadalomba, hanem mindig is a posztkommunista, internacionalista mélyállamba volt beágyazva, és azért éli meg „populizmusként” a nemzeti kormányzást, mert számára ezek az emberek tulajdonképpen nem is léteznek. Nincs mondanivalójuk az úgynevezett átlagember számára.

A NER visszafoglalta az államapparátust, az egész államot a választásokon győztes pártok számára. Az is teljesen természetes, hogy minden más kiszoruló erőcsoport próbál pozíciót fogni a NER-en belül. A demokrácia nem az erőcsoportok hiánya, hanem az azok közötti egyensúly, amelyet az intézmények képesek megvédeni.

Az egyensúlytalanságok irányát jól mutatja, hogy miközben a Fidesz nemzeti indíttatású struktúraépítése szinte teljesen nyilvános, a személyek szintjéig, addig a posztkommunista, internacionalista struktúrák máig jól rejtőzködnek a közvélemény, a választók elől.

Bálint Botond

A szerző szociológus

www.magyar nemzet.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
